

Csutak apó

Az egyszeri asszonynak nem volt már férje. De még egyre nagyon szeretett volna szert tenni. Ekkor így szólt magában: „Az első szalmacsutak, amelyik a padlásról leesik, az lesz az uram!” Nemsokára leesett a padlásról egy szalmacsutak, s az lett az asszony férje.

Az asszonynak sok gyapjúja volt, így szólt tehát az urához:

— Gazdám, vidd a gyapjút a vásárra.

Mire a férje így szólt:

— Mennyiért adjam?

— Amit a vásáron adnak érte, — viszonzá az asszony.

Csutak apó tehát elment a vásárra egy zsák gyapjúval. Oda jött hozzá három testvér, s azt kérdezték tőle:

— Apó, mi van a zsákban?

— Gyapjú van benne! — felelt apó.

— Hogy adja kend?

— Amit adtok érte!

Csutak apó

Írta: Ismeretlen szerző

2020. szeptember 02. szerda, 00:00 - Módosítás: 2022. július 06. szerda, 07:54

— Adunk érte tíz botütést!

— No, ha többet nem kaphatok érte, ezzel is megelégszem — mondá Csutak apó, s mikor a testvérek jól elverték, odaadta nekik a zsák gyapjút. Ahogy Csutak apó, mint aki dolgát legjobban végezte, hazaért, így szóla hozzá a felesége:

— Nos hogy adtad a gyapjút?

— Tíz botütésért — viszonzá Csutak apó.

— No apó, téged ugyanjól lefőztek!

— Majd visszafőzöm őket — monda Csutak apó nyugodtan.

Nemsokára kiment Csutak apó az erdőre fáért. Ott fogott egy farkast, s azt elvitte a vásárra. Megint odajött a három testvér, s kérdezték tőle, mit árul a zsákban?

— Egy szép nagy kecskebakot, — felelt Csutak apó — csakhogylétört a szarva.

— Hogy tartja kend?

— Od'adom tíz forintért.

A testvérek kifizették Csutak apónak a 10 forintot, mert az árut elég olcsónak találták, aztán

azon versenyeztek, hogy melyikük vigye legelőbb a megvett kecskebakot a birkanyája közé. Csutak apónak kellett köztük igazságot tenni.

— A legöregebbé az elsőbbség! — mondá — s csakugyan a legidősebb vitte el s bocsátotta legelőbb a nyája közé a megvásárolt farkast, amely reggelre az egész nyáját elpusztította.

Így járt vele a másik két testvér is. Emiatt a testvérek szörnyen felbosszankodtak, s elhatározták, hogy Csutak apót, amiért őket így rászedte, agyonütik. Csutak apó azonban idejekorán észrevette gonosz szándékukat, s védelemre készült ellenök. Kihozta a legjobb lovát az udvarra, odakötötte egy karóhoz, egy ezüst húszast dugott a farka alá, s drága szőnyeget terített műgéje. Kora reggel látogatóba jöttek hozzá a testvérek, s bámulva látták, hogy a Csutak apó lova ott ugrál a drága szőnyegen, miközben maga Csutak apó kaparász a szőnyegre hullatott lótrágyában.

— Mit csinál kend itt? — kérdik a testvérek.

— Hát keresem a húszast, — felelé Csutak apó. Minden reggel szokott a lovam egyet kipottyantani.

— Ez aztán derék ló! — kiálták a testvérek, — hogy adja kend?

— Száz forintnál alább egy fityinggel se!

A testvérek rögtön kifizették a lóért a száz forintot. Először is a legidősebb vitte haza, s nyomban drága szőnyeget terített alája. Alig pitymallott a reggel, tüstént sietett az istállóba, nagy buzgalommal össze is turkálta a trágyát, de bizony húszast hasztalan keresett benne.

— Én tán szerencsésebb leszek, — mondá a középső testvér, s magához vitte a lovat. De ő is csak úgy járt, meg a legfiatalabb testvér is, mint a legidősebb. A húszas csak nem került elő a ló alul, de annál jobban össze voltak rondítva a drága szőnyegek.

Ekkor a testvérek még jobban feldühödtek Csutak apó ellen, s nyomban elhatározták, hogy haladék nélkül agyonverik őkelmét. Föl is fegyverkeztek cséplőkkel, vasvillákkal, s menten mentek Csutak apóhoz, aki épen disznóöléssel foglalkozott, s hurkát töltött. Amint messziről meglátta, hogy jönnek a felbőszült testvérek, nagy hirtelen egy véres hurkakoszorút akasztott a felesége nyakába s rövid, gyors szavakban adott neki utasítást a további teendőkre nézve. Amint a testvérek a házba léptek, Csutak apó odakiáltott a feleségéhez:

— Gyorsan! Hozz székeket és pipákat! Itt vannak az én derék vásárlóim!

De az asszony akaratoskodott, s nem engedelmeskedett.

— Micsoda? Még te daczolni mersz velem? Mindjárt keresztülvágom a nyakad, ha tüstént nem engedelmeskedel!

Mikor pedig az asszony e kemény parancsszóra se mozdult, csak a vállát rázta, Csutak apó hozzárohant a nagy ménkő disznóölő késsel, s keresztülhasította vele a felesége nyakán az odaakasztott hurkát, melyből patak módra folyt ki a sűrű aludt vér. Az asszony pedig hirtelen hanyatt vágta magát, s mint egy halott, terült el a padlón. Ekkor Csutak apó elővett zsebéből egy kis sípot s belefújott. A síp éles hangjára pedig az asszony nyomban felugrott, s a legserényebben hozta elő a székeket meg a pipákat, sőt ráadásul még egy kancsó bort meg poharakat is.

— Ejnye, Csutak apó! Ez már aztán derék! — kiálták a testvérek — hát hogy csinálja kend ezt a bűvös mesterséget?

— Igen könnyen, — viszonzá Csutak apó. Ha a feleségem makranczoskodik, keresztülvágom a nyakát. Akkor előveszem ezt a kis bűvös sípomat, s belefújok. Mire a feleségem rögtön megelevenedik, s olyan engedelmes lesz, mint a parancsolat.

— A sípot el kell nekünk adnod, bármi áron, — kiálták a testvérek, — mert a mi feleségeink sokkal makranczosabbak, mint a kendé. Mire tartja kend a sípját?

— Kétszáz forintnál alább a nagyapámnak sem adom! — henczegett Csutak apó.

De a testvérek nem ijedtek meg az árától, s kifizették Csutak apónak a kétszáz forintot a csuda-sípért, melyet a legidősebb testvér mindjárt haza is vitt magával, hogy kíséreltet, tegyen vele.

—Hozd el a csizmahúzómat! — kiáltott, amint hazaért, a feleségére.

—Nem hozom biz' én, eddig is maga kereste meg kend magának; keresse meg most is — mondá az asszony.

Mire a férje torkon ragadta, s egy késsel keresztülmetszette a nyakát. Az asszony holtan rogyott össze. A férj pedig elővette a Csutak apó sípját, de bizony akármilyen keservesen fújta is azt, a felesége nem támadt fel tőle. Hasonlóképen járt a síppal a másik két testvér is. Azok is elvágták a feleségeik nyakát, de többé nem támaszthatták fel őket.

De már most az elkeseredett testvérek csakugyan föltették magukban, hogy Csutak apót irgalom kegyelem nélkül felkonczolják. Útnak is eredtek nyomban, s benyitottak a hajlékába, de csak a feleségét találták otthon.

— Hol az urad? — kérdik tőle dühösen.

— Szegény Csutak felakasztotta magát! — viszonzá az asszony siránkozva.

— Hol? — kérdék a testvérek.

— Künn a kertben!

Erre a testvérek kimentek a kertbe, azon hitben, hogy Csutak apó ezúttal is ki akarja őket játszani. De meglepetve látták, hogy az egyik fán csakugyan ott csüng felakasztva egy nagy ménkű szalmacsutak, nadrágba öltöztetve, melynek egyik szára még akkor is kegyetlenül rángatózott, jeléül, hogy még akkor is volt élet benne. Ettől annyira megrémültek a testvérek, hogy rögtön futásnak eredtek, s talán még most is szaladnak, hacsak valami útszéli csapszékben meg nem állapodtak.

Forrás: Eger – hetilap 1890. 40 szám 320-321.

https://library.hungaricana.hu/hu/view/EgerHetiLap_1890/?query=ostobas%C3%A1g%20a%20n%C3%A9phumorbán&pg=315&layout=s